Het Palestijns Vluchtelingenprobleem in Perspectief

Artikel van Vincent De Roeck

De "Bund der Vertriebenen" (BDV) is een organisatie in Duitsland die zich inzet voor de rechten van de Duitse heimatverdrevenen uit Centraal- en Oost-Europa na afloop van de Tweede Wereldoorlog. Algemeen wordt aangenomen dat er toen tussen de 13 en 16 miljoen etnische Duitsers uitgewezen en gedeporteerd werden uit veelal historisch Duitse gebieden die we vandaag tot Polen, Tsjechië, Slowakije, Slovenië, Hongarije, Kroatië, Vojvodina in Servië, Kaliningrad in Rusland, Litouwen en Roemenië rekenen. Deze exodus leidde na 1945 tot een overrompeling van de Duitse grenzen en de inrichting van honderden vluchtelingenkampen in Duitsland.

In 1953 kondigde West-Duitsland de "Wet op de Terugkeer" af die alle "heimatvertriebenen" en hun nakomelingen automatisch het recht gaf op de West-Duitse nationaliteit en het recht om zich overal in West-Duitsland te vestigen. Vaak werden onder druk van de BDV, die vooral in CDU-kringen sterk aanwezig was, zelfs subsidies toegekend aan deze verdrevenen om ver weg van de grenzen een nieuw leven op te bouwen. Sinds de erkenning van de Oder-Neisse als oostelijke grens tussen Duitsland en Polen onder het kanselierschap van Willy Brandt is de invloed van de BDV jaar na jaar verder afgekalfd.

Vandaag is de BDV een louter culturele organisatie geworden die de nagedachtenis aan de Oost-Europese exodus van etnische Duitsers levendig tracht te houden, met zéér karig succes trouwens, en horen we enkel nog iets van hen als het verdrevenenthema binnen de EU terug opgerakeld wordt of als er anti-Poolse propaganda in Duitsland opduikt en deze groep door de Poolse regering steevast als de aanstokers daarvan afgeschilderd wordt. In scherp contrast met de vreedzame en amicale ontvangst van deze vluchtelingen in Duitsland en de vlekkeloze gesubsidieerde integratie van miljoenen mensen in de naoorlogse Duitse samenleving staat het Palestijnse vluchtelingenprobleem dat nog steeds onopgelost is en nog steeds elke dag aan veel te veel arme en weerloze mensen het leven kost.

Nochtans kwam de Arabische vluchtelingenstroom uit Israël na de stichting van de Joodse staat toch ook in de jaren 1940 op gang. In Duitsland vinden we vandaag echter geen vluchtelingenkampen meer die gevuld zijn met anti-Poolse terreurgroepen die te pas en te onpas Polen met raketten bestoken of die zelfmoordterroristen ronselen om op Pools grondgebied dood en verderf te zaaien. In Duitsland maakt niemand nog het onderscheid tussen de Duitse vluchtelingen van weleer en de Duitsers die in het huidige Duitsland al generaties lang wonen. In Duitsland gaan er geen stemmen meer op om het

feitelijke verlies van historisch Duits grondgebied ongedaan te maken door Polen aan te vallen. Niets van de zaken die antizionisten in het Midden-Oosten zo normaal lijken te vinden, vinden we in Duitsland terug. Nochtans hebben die exact dezelfde situatie gekend en werden zij met exact dezelfde potentiële problemen geconfronteerd.

De aversie van Syrië en Jordanië voor hun Arabische broeders uit Palestina en de bewuste onderdrukking ervan in de kampen staat in schril contrast met Duitsland. Wordt het dan eigenlijk eens geen tijd om Syrië en Jordanië met de vingers te wijzen voor de erbarmelijke omstandigheden van de Palestijnen in de kampen in plaats van de schuld daarvan op de schouders van Israël te blijven leggen? En als de verdreven Duitsers zich zonder enig noemenswaardig incident hebben weten aanpassen aan hun nieuwe levenssituatie en hun nieuwe woonplaats, waarom mogen we dan, zestig jaar na datum, eigenlijk niet hetzelfde verwachten van de verdreven Arabieren uit Israël?

Als de etnische Duitsers uit Polen hun kinderen fatsoenlijk hebben kunnen opvoeden en carrière hebben kunnen maken in hun nieuw thuisland, waarom konden de gevluchte Arabieren uit Palestina dat dan niet? Waarom werd de BDV doorheen haar geschiedenis overal gerespecteerd en gefêteerd, terwijl haar Palestijnse evenknieën dat zelfs vandaag nog niet zijn? Misschien wordt het eens tijd voor de Palestijnenknuffelaars om hun Arafatsjaal en blinddoek af te doen en de "usual suspects" voor de verandering eens met rust te laten. De Arabische landen zijn immers als enige verantwoordelijk voor de wantoestanden in de kampen, en het wordt tijd dat we ook de moslimbendes die rustig raketten blijven afvuren vanuit die kampen met de juiste term gaan omschrijven. Het zijn immers geen helden, geen martelaars, geen vrijheidsstrijders. Het zijn lafaards, barbaren, gewoon terroristen.

Vincent De Roeck
Antwerpen, 16 Mei 2011
Bestuurder LIBERA! vzw
Alle Rechten Voorbehouden

Dit artikel werd oorspronkelijk gepubliceerd in het juninummer van het maandblad Joods Actueel.